

Melanie Movileanu

MONSTRUL
CU ARIPI
FRAGILE

- roman -

București, 2022

Ilustrația copertei: *Anamaria Bărbulescu*

Coperta: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOVILEANU, MELANIE

Monstrul cu aripi fragile / Melanie Movileanu. - București
: Bifrost, 2022

ISBN 978-606-95341-5-1

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

MONSTRUL
CU ARIPI
FRAGILE

- roman -

1

Balerina cu un balon în mână

Când aveam 5 ani, mă duceam vara în parc să mă joc. Parcul era casa speranțelor mele. Acolo priveam cerul infinit, fluturii-leopardzi ce zburau spre adoratul lor câmp, ademeniți de nectarul florilor. De ce fluturii-leopardzi? Poate din cauză că pe aripile lor crem erau așezate, simetric, pete maro, asemănătoare cu petele leopardzilor. Cred că de aceea, oamenii din Mini Melly îi numesc așa. Și ca să fiu sinceră, sunt cam agresivi, pentru niște fluturi, desigur. Adică, niște fluturi nu pot fi chiar agresivi, agresivi, nu-i așa? Dar în parc nu zburau doar fluturi, ci și papagali. Aripile lor erau la fel de colorate ca evantaiile gheișelor, dar nimeni nu-i numea papagali-gheișe. Asta ar fi straniu. Eu mai vedeam și ponei ce dansau în mireasma puternică a șampaniei și alături de ei, o balerină cu un balon roșu în mână, ce dansa nu în unul sau două picioare, ci în trei. De neînchipuit. Dar mama mi-a spus că în afară de mine, nimeni nu mai vedea poneii și balerina cu trei picioare, așa că nu am mai spus la nimeni de ei. Ca să nu creez o părere greșită despre mine.

În acel parc, stăteam pe bancă și decapitam zilnic zeci de iepurași de ciocolată. Știam că ei sufereau, dar nimic nu mă răsfăța așa cum o făcea ciocolata. Dar răsfățul meu nu dura mult, fiindcă un băiat venea din spate și mă trăgea mereu de cosițe. Eu mă ridicam în picioare, ca arsă, mă întorceam la el și începeam să strig. Dar el, nici un stres, îmi întindea liniștit o

bomboană și toate problemele lui parcă dispăreau. Eu luam bomboana, și ce mare dreptate avea băiatul, toate supărările mele parcă se risipeau: îi zâmbeam, cochetam și mă jucam cu părul meu. Și acum mi-e rușine să îmi amintesc. Mă lăsam cumpărată cu o bomboană, de parcă aș fi fost... ei bine, să nu spunem lucrurilor pe nume. Dar adevărul e că, dacă mi-ar fi dat și bezele, i-aș fi dat voie să pună mâna nu numai pe părul meu. I-aș fi dat încă voie să se joace cu Teddy, dar voi la ce v-ați gândit? Îl chema Nicci, era roșcat, și pistruiat, și avea mutra unui viitor maniac. Dar numai el venea în parc să se joace cu mine.

Mama niciodată nu reacționa la strigătele mele, sau la cochetăriile mele exagerate, atunci când eram cu el. Ci prefera să urmărească de la depărtare cum ne jucam noi, dar de fapt, aveam impresia că ea nici că îl vedea, nici că îl observa. Era la prea mare depărtare. Mai mult îl cunoștea ea pe Nicci din spusele mele, deoarece eu îi povesteam totul despre el, neîntrerupt. Ea obișnuia să râdă și să-mi zică printre dinți: „Dandelion, cred că Nicci este ceea ce noi numim cel mai bun prieten.” Poate și avea dreptate, și Nicci chiar era cel mai bun prieten al meu. Am petrecut o vară împreună în parc. Dar într-o zi, prietenul meu pistruiat nu a mai venit. Și de atunci, nu l-am mai văzut niciodată. Eu am continuat să-mi mănânc ciocolata pe bancă, privindu-i pe ponei și pe balerina mea visătoare ce tot nu putea să lase balonul din mână. Chiar dacă numai eu îi puteam vedea, eu eram sigură că, spre deosebire de cei ce pot fi văzuți de toți, ei nu vor înceta niciodată să existe.

2

**Casele construite din oasele piticilor
se destramă într-o secundă**

Dar de la o vreme, mi se părea că mama se purta cam ciudat. Mă săruta pe mâini, pe obraji și îmi spunea că mă iubește de douăzeci de ori pe zi. Noaptea, venea în camera mea și se culca lângă mine. Mă strângea în brațe atât de tare, încât nu aveam aer să respir. Dar încercam să stau cât mai nemișcată, până adormea. Apoi, încetișor, ieșeam din brațele ei, o înveleam și doar apoi adormeam și eu. O rugam foarte mult să-mi cânte *Appassionata* la pian. Cel mai mult la *Appassionata* îmi plăcea că era plină de pasiune, dar nu de o pasiune perversă, ci de una fină și frumoasă, mult mai frumoasă decât dragostea. Dar nu observam cum deseori mâinile mamei tremurau și ea nu-și putea finisa interpretarea. Aceste lucruri nu mă deranjau atunci.

Când eram mică, mă bucuram atunci când îmi dădeai voie să plec în parc singură. Eu nu aveam de unde ști că tu mă trimiteai, deoarece nu vroiai ca eu să văd cum tu suferi. În timp ce eu mă distram... Nici nu am observat, nici nu m-am gândit. Ai fi meritat o fiică mai bună. În fiecare zi mă gândesc la tine. Ridic ochii la cer și vreau să te văd, dar nu văd decât un soare ce azi mi se pare mai verde decât ieri, iar mâna ce era cândva caldă, este acum rece. Vreau să alungi sufletul meu ca trupul tău să se contopească cu trupul meu, ca tu să poți trăi din nou. Dar esența ta e prea bogată și plină de savori. Corpul meu

construit din oasele piticilor s-ar sparge într-o clipă. Unicul lucru în această lume ce-l pot iubi așa cum te-am iubit pe tine este soarele, fiindcă tu ești soarele meu. Toți oamenii după tine, au fost doar niște mediocrități. Ar fi o insultă la adresa ta să-i iubesc, după ce tu mi-ai arătat ce este dragostea adevărată. Tu ai fost atât de ireală, încât uneori mi se pare că am fost născută de văzduh. Și am apărut din aer. Închid ochii, și mă întreb dacă tu ai existat cu adevărat, sau eu te-am creat deoarece aveam atâta nevoie de tine. Dar tu ești și văzduhul, iar sufletul mi s-a dăruit în totalitate lui, topindu-se în el. Sufletul tău a devenit parfumul ce o să-l simtă doar norișorii. Poate ai reușit chiar să speli aerul, iar Wen va putea respira mai ușor.

Eu nu mai țin minte cum a decurs înmormântarea. Țin minte doar că nimeni nu m-a consolată așa cum aș fi vrut eu, așa cum aveam eu nevoie. Dar este posibil să consolezi o astfel de pierdere? Probabil, toți au făcut doar ce le-a fost în putere. Eu doar mergeam peste tot din urma tatei și mă străduiam să nu-l pierd din raza mea vizuală. În afară de el, nu mai aveam pe nimeni. Când ne-am întors în casa goală, el era extenuat, iar eu pierdută și speriată. Anxietatea mi-a crescut atunci când am remarcat că pianul nu mai era în salon.

- Unde e pianul mamei?

El a răspuns cu un glas încet, aproape stins. De parcă nu îl mai avea și vocea sa s-a dus odată cu pianul:

- Hina nu mai este printre noi, nu mai are cine cânta la el. Îmi amintea prea mult de ea, avea să fie prea dureros pentru mine să-l privesc în fiecare zi și să mă gândesc că ea nu va mai cânta la el.

- Dar pe mama o cheamă Nereida, nu Hina.

- Când eu am cunoscut-o, ea era Hina.

El a plecat la bucătărie, iar eu am mers după el. A luat o farfurioară adâncă din dulap și mi-a pus în ea supă de legume. Eu, încă de bebeluș uram supă de legume, mama nu mi-o făcea niciodată, deoarece vomitam numai de la o singură înghițitură. Dar tata era prea supărat, și mie îmi era rușine să-i spun că nu-mi place mâncarea, deoarece aveam să-i par prea alintată. El s-a retras în camera sa, cu privirea lui amară, iar eu am rămas în bucătărie să mănânc. Fiecare lingură era mai dezgustătoare decât cealaltă. Mi-a luat cinci ore să termin supa. Apoi am spălat farfuria și am pus-o înapoi în dulap.

Aș vrea s-o îmbrățișez pe fetița ceea ce a mâncat toată supa. S-o strâng în brațe, să-i dau o mângâiere... ea avea atâta nevoie de dragoste. Vreau să-i cânt un cântec de leagăn și să o las să adoarmă pe umărul meu. Vreau să fiu mama ei, deoarece ea nu mai avea mamă.

3

Oceanul Negru

În Oceanul Negru înoată sirenele. Ele scot capul afară ca să vadă strălucirea corăbiilor. Peștii leașină în apa murdară. Peștișorii mici și bolnavi sunt mai ușor mâncați de rechin. Noroc că stelutele de mare din părul sirenelor o să curețe apa, astfel încât căluții de mare însărcinați să o poată bea. Oricum, pentru fete nu există lichidul alb.

Peștii diformi de la fundul oceanului se ascund la adâncimile cele mai profunde fără ca să fie văzuți de cineva.

Nu-mi spune că te-ai lăsat înghițit de burțile lor mari și te lași purtat de ei. Și ei te duc acolo, de unde nu mai este scăpare. Acolo, de unde eu n-o să mai pot nici să te salvez, nici să te ajut. Nu am cum să ajung la tine. Așa că rămâi doar tu. Cu bezna ta.

Dar de cealaltă parte se află un lac cu apă trandafirie. Nuferii sunt botezați în el. În acest lac eu voi putea deveni val din care Venus se va naște. Eu cred în dragoste, deoarece dragostea poate exista fără a fi creată. Nu e nimic în neregulă să întorci celălalt obraz ca să fie lovit și el. Oricum, dragostea va veni și îți va săruta amândoi obraji. Fiindcă ea este peste tot - în noi, și în afara noastră. Chiar dacă iubirea va veni și mă va străpunge ca o săgeată de un metru, pielea mea este destul de moale ca să o lase să iasă în afara corpului ce eu îl posed, dar nu înainte ca să ia o bucățică din mine. Dragostea e așa, mereu ia ceva din noi, niciodată nu ne lasă întregi.

Mie nu îmi pare rău că tu nu mă vrei. Mie îmi pare rău că nu-ți pot vedea fața. Fața ta merită văzută, nu o ascunde. Ochii mei de sirenă vor să vadă strălucirea corabiei tale. Dar strălucirea se pierde într-un an ce pare o zi. Dacă tu ești adâncimea, la care eu niciodată nu voi ajunge, eu sunt valul amețitor ce va face ca apa să se înece în propriile ape.

Așa eram eu la vremea respectivă, plină de duioșie față de tot ce mă înconjura.

4

Ce înseamnă să fii Dandelion?

La 7 ani m-am dus la școală, în clasa întâi. Copiii se uitau la mine cu niște ochi curioși, dar eu nu le-am acordat mare atenție. Copiii mereu îi privesc pe ceilalți cu o curiozitate aparte. Eu stăteam deoparte și mă gândeam la ale mele. Adică la nimic. Tata m-a lăsat în fața școlii și a plecat. Avea de lucru. Ca de obicei, mereu avea de lucru. Iar să aibă grijă de fiica lui era doar o plăcere. Plăcere la care nu ajungea niciodată. Ceilalți părinți au venit. Nu mă înțelege greșit, nu îmi era ciudă. Doar pentru că așa era situația la mine, nu înseamnă că îmi doream ca toți în jurul meu să sufere. Dar chiar și fără voința mea, ei tot sufereau. Ravenna, de exemplu. Făcea scandal și striga la părinții ei. De ce? Numai ea știe. Cred că numai moartea m-ar face s-o înțeleg.

Doamna învățătoare s-a prezentat. Avea un nume frumos. Toți aveau nume frumoase. Toți s-au prezentat și au vorbit puțin despre sine. Apoi a venit rândul meu:

- Bună ziua, pe mine mă cheamă Dandelion.

- Dandelion?! La fel ca și pe cea mai vestită prostituată din Mini Lana, a râs Ravenna. Și toți colegii mei au început a râde și ei, împreună cu ea. De atunci, așa a și ținut-o. „Dandelion, Dandelion, faci mult bine altora?” Știam la ce se referă binele ei.

Seara, când luam cina împreună (pe atunci încă mai cinam în doi), l-am întrebat pe tata de numele meu.

- De ce numele meu este Dandelion?

- Hina a vrut ca tu să te numești așa, iar eu mereu i-am acceptat ideile, chiar dacă mai tot timpul păreau de neînchipuit, pentru că o iubeam.

- Tot ea a ales s-o cheme Hina, deși avea deja un nume?

- Nu, Hina nu a fost numele care l-a ales ea. Așa cum nu a ales să fie numită Nereida; părinții ei i-au ales acest nume. Iar ea pentru tine a ales să fii Dandelion.

- Dar Ravenna a spus că e nume de prostituată. Ce înseamnă acest nume?

- Nu contează ce înseamnă el. Contează că mama ta l-a ales pentru tine, deoarece semnifică ceva, o parte din viața ei, parte pe care noi doi nu o cunoaștem, deoarece nu am făcut parte din ea, dar pentru Hina a fost importantă. Și ori că ție și acelei Ravenne vă place numele, ori nu vă place, nu importă. Tu ești Dandelion.

Apoi s-a ridicat în liniște de la masă, fără ca să termine mâncarea, vroidind să arate în acest fel că era supărat.

5

Fluturile ce mănâncă elefantul

Imaginează-ți ceva mic și lipsit de apărare, ce crește și emană energie și putere în același timp. Corpul fluturului devine gigant, iar aripele - de două ori mai mari decât corpul. Imaginează-ți o astfel de făptură învăluindu-se în propriul început de glorie, devenind dintr-o sămânță un copac. Iar apoi

copacul se transformă într-un tot. Cel ce era mic la început, devine mai mare decât cel ce e deja mare după standard. Atât de mare și puternic, încât fluturile este în stare să mănânce un elefant. Îl ia, îl prinde cu membrele ce nu mai sunt slabe, îl înfășoară în aripele sale și îl înghite, încetișor - încetișor, fără măcar a mistui.

Și nu e vorba doar de mărime și putere, dar și de agresivitate, fiindcă odată ce ai câștigat o armă, vrei să o și folosești. Și aceasta se referă nu numai la oameni, ci și la demonii noștri interiori. Lumea mea interioară era ceva ce lumea exterioară niciodată nu ar fi putut primi. Cel puțin, eu așa credeam. Mă gândeam mult la mama. A murit de tânără, ceea ce în sine era foarte trist. Dar a murit atât de subit și fără ca să-mi spună nimic. Și tatăl meu era supărat pe mine. De ce? Era vina mea? Doar nu a murit fiindcă a vrut să moară?! A vrut să uite de mine și de tata. Dar în primul rând de mine. A vrut să scape...

Mă ascundeam în spatele gigantilor ca ceilalți să nu îmi mai vadă fața distrusă de tristețe. Că îmi curgeau câteva lacrimi, nu era chiar mare lucru. Mai ales că ei nici nu clipeau la vederea lor. Nu au mai fost lacrimi ce curg?! Nu mai au și ei problemele lor?! Corect, de ce ar fi ei impresionați de problemele mele. Și iată așa, două lacrimi s-au transformat într-un ocean, iar o mică îndoială de sine a devenit un monstru ce a devorat totul înlăuntrul meu. M-a devorat și pe mine. Până la capăt.

Tot mai mult privesc în gol, la pereții mei albaștri. Și în fiecare zi jupoi câte o bucățică din tapet, până pereții mei albaștri vor deveni albi.

6

Cârțițele oarbe

De îndată ce veneam acasă, mă închideam în camera mea și nu mai ieșeam de acolo. Nu mă simțeam bine în compania tatei. El mă privea de parcă nu ar fi vrut să mă aibă aproape. Și mă tot hrănea cu supă de legume. Niciodată nu m-a întrebat ce îmi place.

Dar în scurt timp camera a început să mă sufocă. Am încercat să deschid geamurile, să las aerul să intre, dar degeaba. Era doar acel sentiment că trebuie să ies de aici, de nu... Desigur că mă duceam în parc, locul unde mi-am trăit copilăria. Dar era ceva și cu el. Nu-mi mai părea frumos. Nici urât nu era, dar toate lucrurile de acolo existau, așa, pe lângă mine. Încercam să privesc catedrala ce îmi părea atât de uimitoare înainte, și o priveam atent, focusându-mi privirea, concentrându-mă la ceea ce era frumos la ea, dar în cele din urmă, imaginea doar dispărea, devenind neclară. Se părea că viziunea mea asupra lumii, felul meu de a vedea plin de minunăție, sclipire și imaginație s-a distorsionat. Și eu, la rândul meu, existam pe lângă tot ce mă înconjura. Dar, doar simpla mea existență, e îndeajuns?

Afară era mai rău decât în casă. Deci, nu camera era cea care mă sufoca. M-am așezat pe banca din parc și priveam trecătorii. Uneori, trăiesc sentimentele atât de intens, încât mă detașez de tot ceea ce mă înconjoară și pierd contactul cu realitatea într-atâta, încât uit că mai sunt oameni împrejurul

meu. Eu nu-i mai pot sesiza, deoarece eu sunt în lumea mea, unde exist numai eu. Aș vrea să mă bucur împreună cu ei, să le spun durerea mea, sau să-i strig pe nume, vreau să-i întreb ce este cel mai important pentru ei, de ce le pasă cu adevărat, dar glasurile lor răsună mai mult ca niște ecouri în urechile mele înfundate. Și îi văd, dar imaginea lor se dispersează. De aceea, oricât de mulți oameni ar fi lângă mine, eu tot singură mă simt. Deoarece adâncimea acesta e prea mare pentru ei și nu vreau să le impun să parcurgă acest drum greu, în necunoașcut, cu mine. E ca și cum i-aș duce în cosmos și le-aș porunci să mă găsească. Într-un spațiu aproape infinit, unde nu există oxigen, gravitație sau o ordine a lucrurilor.

Pământul pe care calc eu acum se surpă și eu cad în gaura neagră la cârțițele oarbe. O să trăiesc ca ele, pipăind și mirosind țărâna, încercând să recunosc fețele ce nu le pot vedea. Totul se surpă în jurul meu și se duce la cârțițe. Oamenii din jurul meu... între mine și ei sunt oglinzi. Tot mai mult și mai mult mă îndoiesc că ei sunt reali, și nu produsul imaginației mele. Din ce în ce mai mult se aseamănă cu niște reflecții. Și eu tot vreau să-i ating ca să mă conving că există într-adevăr, și nu numai în mintea mea.

Dar ei tot fug de mine și se mișcă în jurul meu ca niște atomi prin toate direcțiile, fără nici un motiv și eu nu știu ce să mai fac ca să-i atrag spre mine. Nu le înțeleg mișcarea haotică, ea doar nu înseamnă nimic. Dar totul trebuie să însemne ceva; sau nu? Ei doar se mută dintr-un loc în altul. Unii atomi mai înaintează spre mine, dar eu nu mai știu dacă ei sunt lângă mine din proprie dorință, sau e doar un flux ce i-a împins până aici și apoi îi va împinge mai departe. Încerc să mă mișc și eu, dintr-un loc în altul, dar în fiecare loc eu mă divid încă și mai

tare, deși nu ar trebui. Și nu mă mai pot întoarce de unde am început. Niciodată nu te mai poți întoarce înapoi. Drumurile acestea te-au schimbat atât de mult, încât se schimbă și anturajul odată cu tine. Și e tot prea mic, prea limitat, prea puțin. Și sufletul tot vrea să crească, dar dacă crește, ocupă totul. Iar spațiul nu ajunge. Vreau să învăț să trăiesc, fără ca să mă gândesc la ce a fost. Mai ales că în trecut nu mă mai așteaptă nimeni. Nu-mi mai rămâne decât să închid ochii și să mă duc la cârțile oarbe.

Iar când mă săturam să îngheț în parc, mă întorceam acasă. Și când mă priveam în oglindă, arătam exact așa cum mă simțeam. Mizerabil.

7

Lupta cocoșilor

Ai văzut vreodată cum se luptă cocoșii? Nu mă refer la doi masculi ce nu pot împărți niște găini. Mă refer la adevărate lupte, organizate de oameni. Încă de pui, ei sunt antrenați doar să lupte. Ei nu cunosc ce înseamnă dragostea sau afecțiunea, în ei este instigată agresiunea, cruzimea, dușmănia. Apoi, când vine marea zi, oamenii se adună ca la spectacol și pun pariuri, cine va fi învingătorul. Regulile aici sunt simple, ori câștigi și ești primul, ori ești un ratat.

Dar adevărații câștigători sunt cei care scriu regulile. Ei iau banii. Iar cei care s-au luptat, și-au pierdut viața, ghearele, penele, ciocul, creasta și penele de pe ei, rămân doar cu

acestea, cu pierderile. Ei spun că e destul o clipă să dai înapoi și vei fi atacat. Și nu se vor opri, nu se vor opri până nu vor vedea cum vena principală a gâtului se transformă într-o fântână arteziană din care țâșnește sânge roșu peste tot. Fiindcă oamenii vor sânge, vor să vadă cum lumea se transformă în roșu, vor să se simtă importanți, că ești gata să mori pentru ei într-o luptă ce nu e a lor. Îi fletează extrem de mult acest lucru.

Iar cei care refuză să se bată, cei care tot așteaptă dragoste și afecțiune ca mine, sunt considerați cârpe. Nu poți să conduci masele, deci ești submis. Chiar dacă orice îți dorești e să trăiești doar cu tine însuși și să te rupi de mase. Ei vor să alerge și să se întrecă de-a cine e mai rapid! Bine. Eu mă voi culca pe pământ și doar voi sta. Ei vor să urce pe culmile cele mai înalte? Bine. Eu voi coborî în jos și voi cunoaște profunzimea. A mea profunzime. Chiar dacă va fi o călătorie complicată, e inevitabilă. Dacă ei vor să aibă vocile cele mai puternice, eu voi cânta cu o voce aproape mută. Și nu mă va observa nimeni, dar eu voi ști că dacă ar fi cineva care ar fi meritat, într-adevăr, m-ar vedea pe mine adevărată. Și nimic altceva nu ar conta.

Eu nu vreau să-mi ascut ghearele, nu vreau ca cineva să piardă din cauza mea. Eu voi fi aici și îmi voi inventa propriul joc, pentru că lupta cocoșilor nu e pentru mine. Voi juca numai după regulile compuse de mine. Nu voi lăsa pe nimeni să-mi dicteze pentru ce trebuie să lupt în această viață. Fiindcă eu am refuzat să mai lupt. Nu am nimic pentru ce să-mi fie teamă că-l voi pierde. Și dacă tu vreodată o să vezi lumea în roșu, să știi că eu o văd în alb. Deoarece îmi tot frec ochii ca să-mi șterg lacrimile, dar cu cât mai tare îi șterg, cu atât ochii se fac mai

uzi și lacrimile continuă să cadă. Și le întind pe obraz cu degetul, așa cum pictorul întinde cu pensula culorile pe paletă.

